

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

Ἡ ἱστορία τῆς κ. Κούλας Νικολαΐδου. Ἀπὸ τὰ μαθητικά θρανία στὴν σκηνή. Πῶς ἔγινε θεατρίνα καὶ «ντιζέζ» στὴν Κύπρο. Ὁ κ. Ν. Σταυρίδης: Μηχανικός τοῦ κινηματογράφου... φυσιολάτρης καὶ ἀρβυλοποιός! Ἡ ζωὴ του στὴ Σάμο καὶ ἡ καθημερινὴ φασολάδες του στὴν πρωτεύουσα. Πῶς βγήκε στὸ θέατρο τοῦ Θησείου κλπ.

Θ

Ἡ κ. ΚΟΥΛΑ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

Στὴ «Μπόμπα», ποὺ συνεχίζει τὶς παραστάσεις της στὸ θέατρο τοῦ Παπαϊωάννου, κάνει τὴ θριαμβευτικὴ ἐμφάνισί της μὴ καλλίγραμμῃ κι' ὠμορφῇ ἠθοποιός, ἡ Κούλα Νικολαΐδου. Ἐμφανίζεται σ' ἕνα πλῆθος ἔξυπνα νούμερα, ὅπως στὸ «Παντρεύτηκα δυὸ» καὶ ἄλλα. Ἐχει δὲ κατακτήσει μὲ τὴ συμπαθητικὴ φωνή της τὸ θεατρικὸ κοινὸ, τὸ ὁποῖο δικαίως ἄλλωστε τὴν λατρεύει. Ἡ κ. Κούλα Νικολαΐδου ἔχει πλαστικὸ σῶμα καὶ ὕφος μοιραίας γόησσας. Ἐχει ἀκόμη καὶ μουσικὸ αὐτί. Τὸν παίρνει ἀμέσως τὸ σκοπὸ ἑνὸς τραγουδιοῦ κι' ἔτσι δὲν χρειάζεται γιὰ τὰ νούμερά της πολλὲς πρόβες.

Ἡ κ. Κούλα Νικολαΐδου κατάγεται ἀπὸ μὴ καλὴ οἰκογένεια τῆς Θεσσαλονίκης. Ὄταν τελείωσε τὸ Γυμνάσιο Θηλέων, οἱ γονεῖς της τῆς δήλωσαν ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ κάνῃ βῆμα ἀπὸ τὸ σπίτι μέχρις ὅτου παντρευθῇ. Ἐκείνης ὅμως τῆς ἄρεσε πάρα πολὺ τὸ θέατρο. Κατάφερε λοιπὸν νὰ τοὺς ξεγελάῃ καὶ νὰ πηγαίῃ νὰ παρακολουθῇ διάφορες παραστάσεις. Ἐτσι τῆς γεννήθηκε ὁ πῶθος νὰ γίνῃ θεατρίνα. Ποῦ ὅμως νὰ τολμήσῃ νὰ τὸ εἰπῇ στὸ σπίτι της. Θὰ τῆς τις θρέχανε καὶ θὰ τὴν κλειδωναν στὸ δωμάτιό της. Γι' αὐτὸ κι' ἐκείνη προτίμησε νὰ τὸ σκάσῃ ἀπὸ τὸ σπίτι της καὶ νὰ ἐξαφανισθῇ. Μετὰ ἀπὸ λίγο καιρὸ ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της σ' ἕνα θίασο ὀπερέττας στὴ Θεσσαλονίκη καὶ τέλος στὸ «Ἐξπρὲς — Θεσσαλονίκη» τοῦ κ. Σώτου Πετρᾶ ποὺ ἔπαιξε στὴ Μακεδονικὴ πρωτεύουσα ὁ θίασος τῆς κ. Ὀλυμπίας Ριτσιάρδη. Ἡ κ. Νικολαΐδου ἤρθε κατόπιν στὴν Ἀθήνα καὶ προσελήφθη στὸ θίασο Κυριακοῦ, ὅπου ἔπαιξε στὴν «Ζούγκλα». Δύο δὲ ἀπὸ τὰ πιὸ χαριτωμένα νούμερά της ἦσαν οἱ «Ἐξοπλισμοὶ» καὶ ἡ «Θηριοδαμάστρια».

Ὑστερα ἡ νεαρὰ καλλιτέχνις, ἡ ὁποία ἄς σημειωθῇ, δὲν ἔχει συμπληρώσει τὰ εἴκοσι χρόνια, πῆγε μὲ τὸ θίασο Σῦλβα στὴν Κύπρο. Ἐκεῖ δὲ ἔκανε καὶ τὴν ἐμφάνισί της ὡς ντιζέζ καὶ μὲ μεγάλην μάστιχα ἐπιτυχία, γιατί ἔχει γλυκυτάτην φωνή. Μετὰ δὲ τὴν ἐπιστροφή της στὴν Ἀθήνα συμπράττει στὴν «Μπόμπα» καὶ θριαμβεύει κάθε βράδυ στὴ σκηνή.

Ο κ. ΝΙΚΟΣ ΣΤΑΥΡΙΔΗΣ

Αὐτὸς ὁ ἐξαιρετικὰ συμπαθὴς ἠθοποιός, ποὺ ἀνήκει στὸ συγκρότημα Ἀδωνίτη-Νέζερ-Ἰατροῦ, ἔχει μὴ πολὺ παρὰδοξὴ ἱστορία. Τόσο ἔχει δοκιμασθῇ στὴ ζωὴ του, ὥστε ἀκόμη καὶ σήμερα, κάτω ἀπὸ τὴν σκηνή εἶνε ἕνας σεμνὸς καὶ διστακτικὸς ἄνθρωπος. Ὑπερβολικὰ εὐγενὴς καὶ μετριό-

φρων. Εἶνε μὴ καλλιτεχνικὴ φύσις, ὅπως λένε. Σὰς μιλάει διαρκῶς μὲ τὸ «σὰς παρακαλῶ» καὶ κοκκινίζει σὰν κορίτσι.

— Γιὰ μένα, μὰς ἐξωμολογήθηκε, ἡ ζωὴ ἦταν πάρα πολὺ σκληρὴ. Φαίνεται ὅτι τὰ πρῶτα χρόνια μὲ εἶχε λησμονήσει ἡ τύχη μου. Ἐτσι ἀναγκάσθηκα νὰ παλαίψω σκληρὰ γιὰ νὰ συντηρηθῶ καὶ ὑπέφερα τρομαχτικὰ μαρτύρια ὡς πού νὰ βρῶ τὸ δρόμο μου καὶ νὰ ζήσω.

Κι' ἀλήθεια, ὁ κ. Σταυρίδης πρὶν ἀκόμη τελειώσῃ τὸ Γυμνάσιο ἔπιασε δουλειά. Ἐργάζοταν ὡς μηχανικός στὸν κινηματογράφου «Ἡραῖον» τῆς Σάμου. Ἐκεῖ, μέσα στὸ κλουβί τοῦ μηχανικοῦ, κάθε νύχτα ἔθετε σὲ κίνησι τὴν κινηματογραφικὴ μηχανή, τύλιγε τοὺς ρόλους τῆς ταινίας, κανόνιζε τὴν προβολή της καὶ τὴν καθάριζε! Στὸ φῶς τοῦ ηλεκτρικοῦ φανοῦ τοῦ δὲ διάβαζε τὰ μαθήματα τοῦ σχολείου κι' ἔλυε τὰ δύσκολα προβλήματα τῆς ἀλγεβρας. Κάποτε-κάποτε, ἔρριχνε κανένα μάτι ἀπὸ τὸ παραθυράκι τοῦ κελιοῦ τοῦ πρὸς τὸ βάθος τῆς σκοτεινῆς αἰθούσης γιὰ νὰ ἰδῇ μὴ αἰσθηματικὴ σκηνὴ τοῦ φιλμ. Ἦταν τότε ἡ δόξα τῆς Πόλα Νέγκρι, τῆς Γκλόριας Σβάνσον, τῆς Μπίλυ Ντόθ καὶ τοῦ Ροδόλφου Βαλεντίνου. Ὁ κινηματογράφος ἦταν μόνο κινοῦμενες σκιὲς καὶ ἡ μουσικὴ του ἦταν μὴ μικρὴ ὀρχήστρα. Μὰ ὁ κ. Σταυρίδης δὲν εἶχε τὸν καιρὸ οὔτε νὰ συγκινηθῇ.

Ξανάρχιζε τὴ δουλειά του μὲσα στὴ φοβερὴ μυρωδιά ποὺ προκαλοῦσε ὁ σχηματισμὸς τοῦ βολταϊκοῦ τόξου.

Ὄταν τελείωσε τὸ Γυμνάσιο ἄρχισε νὰ ἐπιθυμῇ μὴ νέα ζωὴ. Καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἴσως θὰ μπορούσε νὰ πετύχῃ στὴν πρωτεύουσα ἦλθε στὴν Ἀθήνα. Γρήγορα ὅμως κατάλαβε ὅτι τὰ πράγματα δὲν ἦσαν τόσο ρόδινα. Οἱ κινηματογραφιστὰ εἶχαν δικὸν τους σωματεῖο καὶ δὲν ἐννοοῦσαν νὰ γράψουν αὐτὸν τὸν ἀγνωστο Σαμιώτη. Ἐτσι ὁ Σταυρίδης, μὴ βρίσκοντας δουλειά, μετεβλήθη σὲ... φυσιολάτρης. Κάθε μέρα πῆγαινε στὸ Βασιλικὸ Κήπο καὶ θαύμαζε πῶς κολυμποῦν τὰ... ψάρια στὶς λίμνες του!

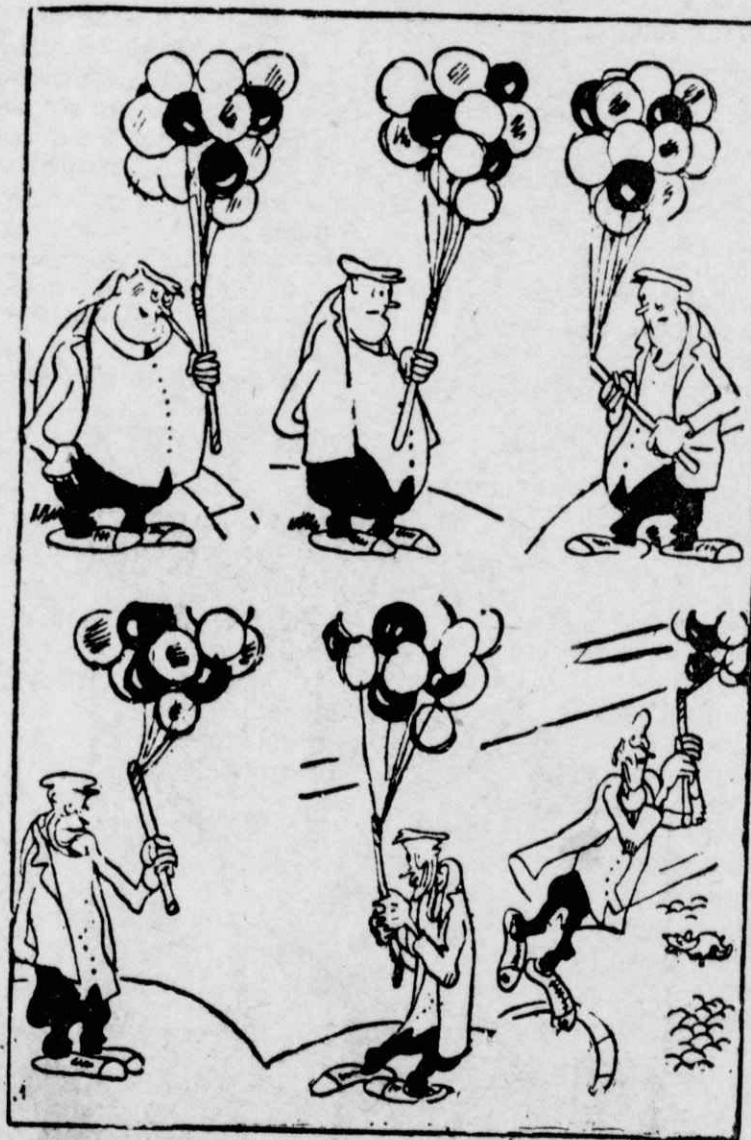
Μὴ μὲρα ὅμως ὅταν ἡ δυστυχία του ἔφθασε στὸ ἀπορροχῶρητο, ἀποφάσισε νὰ βρῇ ἕναν πατριώτη του πολιτικὸ καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ νὰ τὸν βοηθήσῃ. Πράγματι, ὁ κ. Σοφοῦλης ἦταν τότε ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν. Ὁ Σταυρίδης λοιπὸν ἔσπευσε ὅλος χαρὰ νὰ τὸν συναντήσῃ, βέβαιος ὅτι τὸ λιγώτερο θὰ τὸν ἔκανε... ἐπιλοχία.

Ὁ κ. Σοφοῦλης, πράγματι, τὸν δέχθηκε μὲ καλωσύνη κι' ἔφοῦ ἄκουσε τὰ βάσανά του, τοῦ δήλωσε μὲ συμπάθεια:

— Πᾶρε αὐτὸ τὸ γράμμα καὶ πῆγαινε νὰ ἰδῇς τὸν διευθυντὴ τῶν Γενικῶν Ἀποθηκῶν τοῦ Στρατοῦ. Αὐτὸς θὰ σὲ τακτοποιήσῃ.

Κι' ὁ Σταυρίδης ἔκανε φτερά. Ἐνοιώθε μάλιστα ὑπερηφανία. (Συνέχεια στὴ σελίδα 53)

Ἡ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

ΟΤΑΝ Ἡ ΔΟΥΛΕΙΕΣ ΔΕΝ ΠΑΝΕ ΚΑΛΑ
Πῶς ἀνέβηκε ὁ μπάμπια Γιάννης...στοὺς οὐρανοὺς!...

ΡΑΝ-ΤΑΝ-ΠΛΑΝ!...

(Συνέχεια από την σελίδα 17)

Ο αξιωματικός, νομίζοντας πως ήμουν γιός ξενοδόχου, μάς άκολούθησε και στο δρόμο με ρώτησε:

— Τουλάχιστον, τρώνε καλά στο έστιατόριό σας;

— "Ε, καλούτσικα!

"Ετσι φτάσαμε σε λίγο στη βίλλα μας, στο περιβόλι, όπου ή μαμά, φορώντας το πενιούάρ της, έκανε τον περίπατό της, προσπαθώντας να σκοτώσει την πληξί της.

Μόλις ο αξιωματικός είδε το ωραίο σπίτι, την κομψή και άμορφη κυρία, άντελήφθη την πλάνη του, ζήτησε συγγνώμην και θέλησε να δικαιολογηθώ... Είπε μεταξύ των άλλων πως γύριζε στα περίχωρα για τοπογραφικές παρατηρήσεις.

"Ηταν χαριτωμένος έτσι, όπως τα είχε χαμένα. "Όσο για τη μαμά, άντελήφθη από την πρώτη στιγμή πως ο αξιωματικός της άρεσε, όσο και σε μένα.

— Αυτός ο μικρός πονηρός, είπε τραβώντας μου έλαφρά το αυτί, είναι ή άφορμή της άδιακρισίας μου.

— Μά δέν υπάρχει καμμιά άδιακρισία, είπε ή μαμά.

Και κράτησε τον ύπολοχαγό να φάη μαζί μας. Πέρασε όλο του το άπόγευμα κοντά μας. "Η μαμά ήταν κατειθουσιασμένη μ' αυτόν. Κι' εγώ το ίδιο. "Ηταν έξυπνος και πνευματώδης κ' ήξερε ένα σωρό ώμορφες ιστορίες.

Φαίνεται δέ πως ή βίλλα μας άποτελούσε σπουδαία στρατηγική θέση, γιατί από την ήμέρα εκείνη έγινε το κέντρο των επιχειρήσεων του. Και φαίνεται επίσης πως το κόκκινο παντελόνι έδιωξε τα νευράκια της μαμάς, φουβίζοντάς τα όπως το κόκκινο πανί τον ταύρο. Είχε ξαναγίνει χαρούμενη. Κ' ή χαρά της δέν έπαυε να μεγαλώνη επί τρεις μήνες ως την ήμέρα που παντρεύτηκε τον ύπολοχαγό.

Από τότε, επειδή ζούσα πειά κοντά στον πατριό μου, άρχισε να μου άρέσει ή στρατιωτική σταδιοδρομία. Κι' άντι να μάθω το δ ο υ ν α ι και λ α θ ε ι ν, έμαθα σπαθί, ίππασία κι' ένα σωρό άλλα πράγματα, που χρειάζονται για να μπή κανείς στη Στρατιωτική Σχολή του "Αγίου Κύρου. "Ετσι έγινε στρατηγός... Ράν-τάν-πλάν!...» ΖΑΝ ΡΙΣΠΕΝ

ΠΩΣ Ι ΗΝ ΕΠΑΘΕ Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 41)

τέλος ύποχώρησε στην άξίωσι του διαβόλου.

Την άνοιξη, ή συγκομιδή άναγγελλόταν ύπέροχη κι' ο διάβολος έτριβε τα νύχια του.

Μά νέα άπογοήτευσις όμως τον περίμενε όταν έγινε ή συγκομιδή. Αυτή τη φορά ή γη δέν είχε δώσει τίποτε άλλο από μιτζέλια, φακές, φασόλια, φάβα, καρόττα, κρεμμύδια, ντουάτες, λάχανα, κοκκινογούλια και κουνουπίδια.

Και, φυσικά, κατά την συμφωνία τους, τα πήρε όλα ο άρχάγγελος και τά έδωσε του "Ωμπέρ.

Ο διάβολος θέλησε να διαλύση το συμβόλαιο. Μά αυτό ήταν αδύνατο γιατί το είχαν κάνει έπίσημο σε χαρτόσημο και με μάρτυρες μπροστά στον συμβολαιογράφο της περιούχης. Μέσα στην όργη του τότε έστειλε τον έαυτό του σ' όλους τους διαβόλους και κανέναν δέν τον ξανάδε πειά στη χώρα. Από τότε ο "Ωμπέρ τά είχε όλα άφθονα. Είχε τα ψάρια που ζούσαν στη θάλασσα και τά ζώα που έβοσκαν στα λιβάδια, το στάρι με το όποιο έφτιαχνε ώμορφο ψωμί και όλα τά φρούτα που βγάξει ή γη... ΑΝΡΥ ΟΥΣ ΣΑΙ

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΜΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 28)

φάνεια και καταλάβαινε ότι θα έπαιρνε μια μεγάλη θέση. Κι' άλήθεια, μόλις ο λοχαγός διάβασε το γράμμα, φώναξε έναν στρατιώτη και είπε, δείχνοντάς του τον κ. Σταυρίδη:

— "Εμπρός, πήγαινέ τον σ' άρθύλα!

Κι' έτσι, χωρίς να το καταλάβη, ο Σταυρίδης θρέθηκε σ' ένα δωμάτιο χωρίς παράθυρα και γεμάτο άρθύλες. Από το πρωί δέ ως το βράδυ ήταν ύποχρεωμένος για 22 δραχμές να ταιριάζη τά ζευγάρια τις άρθύλες, να τις δένη και να τις τοποθετη στα ράφια. "Εκείνο τον καιρό επειδή δέν τον φθάναν τά φιλά, έτρωγε μια φασουλάδα την ήμέρα.

Τέλος μια μέρα τόλμησε να κάνη το πρώτο βήμα προς το δρόμο του. Μπήκε στο θέατρο του Θησειού και είπε με δειλία στον Αύλωνίτη:

— "Εγώ τραγουδάω. Μπορώ να παίξω στο θέατρο;

Τόν πήραν για να γελάσουν. Μά τραγούδησε τόσο καλά το «Ταγκό των ρόδων», ώστε τον προσέλαβαν στο θίασο.

Από τότε ο κ. Σταυρίδης βρήκε το δρόμο του και εξέλιχθη σ' έναν πρώτης τάξεως ήθοποιό του έλαφρού μουσικού θεάτρου. Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΒΑΛΚΑΝΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 10)

τίποτε καταλαβαίνει!...»

"Επί τέλους σκέφθηκε να της δώσει μια εξήγησι.

— Καλά, της είπε, δέν ήσαν άκριβά τ' αυγά. Δέν ήσαν διόλου άκριβά!...

Μά αυτή, άντι να καταπραυνθη φούντωσε χειρότερα. Μπήκε μέσα στο δωμάτιο κι' άρχισε να του πετάη τά ρούχα. Καλά που ήρθεν ή όρντινάντσα και την κράτησε, άλλοιώς θα γινότανε ρεζίλι.

— Για πήγαινε και φέρε τον διερμηνέα, είπε ο Καράφας στο στρατιώτη του, να ιδούμε τι συμβαίνει!

"Η Στόϊνα, σαν είδε να έρχεται κι' ο άλλος ο στρατιώτης, ο «διερμηνέας», έτρεξε στον συνταγματάρχη, φωνάζοντας και μαδώντας το κεφάλι της.

— Μ' είπε στραθή, άρχισε να του φωνάζη. Μ' έβρισε και όλο με θρίζει και με λέει στραθή!

"Ο συνταγματάρχης κάλεσε άμέσως τον άνθυπασπιστή.

— Γιατί, κύριε άνθυπασπιστά, ύβρίσατε αυτήν την φτωχή γυναίκα; Γιατί την είπατε στραθή;

— Ψέμματα, συνταγματάρχα μου, δέν της είπα τίποτα!

— Σιωπή! Για να έλθη ως εδώ πέρα ή παραπονουμένη, βεβαίως την ύβρίσατε.

— "Επιτρέπεται, κύριε συνταγματάρχα;

— "Ορίστε.

— Δέν την είπα στραθή... "Από τη γυναίκα αυτή άγόρασα πέντε αυγά προς μια δραχμή το ένα και σ' άστεια, χωρίς να θέλω διόλου για να την πειράξω, της είπα ότι είναι άκριβά.

Στο άκουσμα της τελευταίας λέξεως ή Στόϊνα έφρένιασε και πάλι και άρχισε να φωνάζη στη γλώσσα της:

— Νά τος, κύριε «μεγάλε», αυτός με θρίζει και μπροστά σας...

"Ο συνταγματάρχης δέν κατάλαβε, γιατί δέν ήξερε τη γλώσσα, μά μπήκε όμως στη μέση ο διερμηνέας.

— Παρεξήγησις, κύριε συνταγματάρχα, παρεξήγησις είναι.

"Η γυναίκα νόμισε πως την είπε «κ ρ ί θ α», δηλαδή «σ τ ρ α θ ή», ενώ ο κύριος άνθυπασπιστής της είπε πως τ' αυγά είναι ά κ ρ ι β ά.

Και γύρισε και εξήγησε και στην Στόϊνα την παρεξήγησι και των γλωσσών την σύγχυσι.

"Εκείνη, σαν κατάλαβε, άρχισε να κλαίη και να ζητάη με δυνατές φωνές συγχώρησι.

Και σαν άποκαταστάθηκαν όλα, πήρε τον ένοικιαστή της με κλάματα χαράς, τον πήγε και πάλι στο άρχοντικό της, κι' επειδή εκείνος παραπονιόταν πως από τη σύγχυσι του κρουολόγησε, τουστειλε στην κάμαρά του την κινητή την σόμπα, που έκαιε σαν τραίνου άτμομηχανή, την Σίικα, να τον γιατρέψη. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 15)

θαν και μ'ό είπαν πως έναςπραμματευτής με ζητούσε.

»"Ηταν ο κλέφτης των αυγών, ο προστατευόμενός μου.

— Ξαναγύρισάμου είπε.Είμαι περίφημα."Εσείς τί κάνετε;

— "Φαινόταν πολύ χαρούμενος.

— "Ηρθα, έπρόσθεσε, για να σάς πω καλημέρα και να σάς κάνω μια έκπληξι.

»Κάθησε σε μια καρέκλα και, ύψώνοντας το πόδι του, μου έδειξε τα παπούτσια του.

— "Ε, λοιπόν; τον ρώτησα, μη καταλαβαίνοντας.

— Δέν βλέπετε λοιπόν;... μου άπάντησε γελώντας... Είνε όλοκαινούργα, όπως την ήμέρα που μου τάγόρασαν εκ μέρους σας... Τά φόρεσα πρό όλίγου κάτω στη σκάλα, για να σάς τιμήσω...

— Και τότε πως ήρθες;

— "Απλούστατα, ήρθα ξυπόλυτος κρατώντας τά παπούτσια στο χέρι... Καταπλήγωσα βέβαια στο δρόμο τά πόδια μου, μά τί σημασία έχει; Τό είχα κάνει τάμα... "Ηθελα να σάς άποδείξω έτσι πως είμαι παιδί με καρδιά και πως δέν πήγε χαμένη ή προστασία σας...

»"Ενοιωσα εκείνη τη στιγμή, αγαπητοί μου φίλοι, μια πολύ γλυκειά συγκίνησι.

"Ηταν άνόητο βέβαια αυτό που είχε κάνει οπραμματευτής μου, μά ήταν και τόσο ωραίο...

"Ηθελε να μ' ευχαριστήση το φτωχό παιδί, μά του έλειπαν τά μέσα... Και τότε του ήρθε ή τρελλή και συγκινητική έμπνευσις να μου προσφέρη ως εκδήλωσι της εύγνωμοσύνης του το καθημερινό μαρτύριό του, το μαρτύριο των ποδιών του που τά είχαν σακατέψει τά χαλίκια των δρόμων που πέρασε από την ήμέρα που του τάγόρασα...»